

Pioneer on
oktoobrilaste
seltsimees
ja juht

MEIE KÄRT

«**V**anaema, miks jäämäed liikuma hakkavad?» küsis Kärt.
«Mina seda küll ei tea. Ja üldse mõtled sa igasuguseid küsimusi välja.»

«Seekord ei mõelnud ma seda ise. Selle küsimuse esitasid mulle minu oktoobrilapsed,» selgitas Kärt.

«On need tänapäeva lapsed ikka nutikad!» pomises memm.

Mõne aja pärast lisas ta aga rahulikult ja asjalikult:

«Mis muud, kui loe ja uuri, miks need jäämäed liikuma hakkavad. Oma täheleastele pead sa kindlasti vastama.»

Lugeda, uurida ja õppida on tähekesejuhil Kärdil palju tulnud. Alles oli ta ise oktoobrilaps, kuid nende tähekesel tõelisi sõpru polnud. Kord tuli üks, kord teine pioneer, kes alati kiirustas kuhugi. Kärt teab seepärast, kui tähtis on võita oktoobrilaste usaldus.

Kooliaasta oli alles alanud ja esimeses klassis tähekesed moodustatud.

Alderi täheke ootas oma juhti. Äkki muudeti tunniplaani ja Kärt jõudis vaid teatada, et koondus jääb ära. Oktoobrilapsed olid pettunud ja nukrad. «Räägi veel oma sõpradele täpsusest, korralikkusest ja sõnapidamisest, kui sa ise oma sõna ei pea,» mõtles siis Kärt. Sama koondus pidi ka teist korda ära jääma. Mida teha? Kärt otsustas minna direktori juurde ja paluda end tunnist vabaks. Koondus toimus.

Oktoobrilapsed meenutasid koondust «Kooliteel». Mida kõike seal ette ei tulnud. Vaadati koos tee asfaldimist ja uudistati kõrghoone ehitust. Tänaval satuti aga tihedasse liikluskeerisesse. Siin sõitsid bussid, piima-, leiva-, liha- ja ehitusautod. Ja äkki kiirabimasin. Stopp! Nüüd tehti pikem peatus. Oktoobrilapsed jutustasid oma kooliteest ning selgitasid, kus ja kuidas ületavad nad tänava.

«Kohe näeme, kas te liiklusmärke tunnete. Meil tuleb ületada kaks tänavat ja üks maantee,» teatas Kärt. Oktoobrilapsed rõõmustasid. Nad aimasid ära, et Kärt viib nad järve äärde metsa.

«Mina olen nüüd küll tänaval tähelepanelikum. Aga mina tean nüüd, missugune puu on saar,» tunnistasid tähelapsed. Veel ütlesid nad läbisegi, et Kärt on alati lõbus, oskab ilusasti jutustada ja mõtleb huvitavaid asju välja.

Kord koristas Kärt tuba. Midagi erilist selles pole, sest oma toa ja vannitoa puhtuse eest hoolitseb ta juba mitu aastat. Täna jäi aga millegipärast pilk peatuma kahele vanale sõbrale — Jaanile ja Marile. Need on Kärdi lapsepõlvenerid, kuid nendega on veel nüüdki huvitav rääkida. Kui korraldaks õige koonduse lemmiklududest!

Ühel päeval olidki lastega koolis ka nende karumõmmid ja koerad, nukud ja autod ja tiigripoegki. Igaüks rääkis, miks talle just see mänguasi meeldib.

«See oli tore daim koondus,» jutustas Kärt. «Riina silistas oma suurt halli ja karvast koera. See on tema «kaisukoer». Riina tahab endale ka päris koera. Ka mina tahan, kuid tean, et temaga tuleb palju tööd. Arvan, et kui Riina suudab koera eest juba ise hoolitseda, toovad vanemad selle kindlasti. Ivole meeldivad spordiautod. Ta teab neist juba nüüd rohkem kui mina. Võib-olla saab Ivost kord tubli sportlane. Mul on agarad ja leidlikud tähelapsed. Nad oskavad huvitavalt mängida, aga ka hästi õppida.»

Augustikuu viimastel päevadel helises uksekell tihti.

«Palun, kas Kärt on kodus?» Oktoobrilapsed tulid, et rääkida suveuudiseid ja küsida: «Mida teeme uuel kooliaastal? Millal on esimene koondus? Kas läheme ka sovhoosi, lasteaeda ja teatrisse!»

ELJU MARDI

ELLEN NIIT

Illustreerinud REET OHNA

VIHMAVARJUTUS

Kirjutasin harjutust.
Nägin vihmavarjutust.
Oh sa ime-harjumatus!
Sadu päikse varju mattus.

Hüüdsin valjult: Ilm on ilus!
Aed ei ole enam vilus.
Ilm on nagu laulusalmis!
Minul harjutus on valmis.

IRA LEMBER

ESIMESED TÄHED

- A — on mul sirge kui tinasõdur.
B — kisub viltu, ta veidike põdur.
D — õige kurb ja küürus näib.
E — see alles käpukil käib.
F — kannab peas pastapisaraist tutti
G — on nii väike, et vajaks veel lutti.
H — tuli suur ja kopsakas,
hüppas mu sülle, hopsassaa!
Sosistas kõrva: «Harjuta veel,
kes siis on sündides meistrimees!»

MÄRT ÕPIB LUGEMA

A-I-T-AB J-U-B-A
H-O-M-E M-Ä-N-G-I-M-E
J-Ä-L-E

H-E-A-D Ö-D
L-A-P-S-E-D

ARTUR KIVISTIK

«Täna ma loen raamatut.»
Ütles Märt niimoodi ja hakkaski raamatut lugema.
«Pimbu-pumbu-trimbu-trambu,» luges Märt.
«Mis keeles sa loed?» küsis vend Viilu.
«Titade keeles,» torkas öde Mari.
«Raamatu keeles,» vastas Märt tähtsalt.
«Las ma ka loen,» ütles Villu.
«Loe,» andis Märt raamatu Villule.
«Siin pole üldsegi niimoodi kirjutatud,» ütles Villu. «Siin on kirjutatud hoopis nii: pleuropunktsiooni tehakse ka diagnostilise! otstarbel.»
«Misasja?» küsis Mari. «Misasja millest tehakse?»
«Pähh!» ütles Märt. «See on kole jutt. Mina loen palju ilusamini.»
«Jah, aga raamatus on just niimoodi kirjutatud.»
«Siis on seal valesti kirjutatud,» ütles Märt ja kiskus raamatu Villu käest ära.
«Kirjutatud on õigesti, sa loed valesti.»
«Kuidas siis valesti?» imestas Märt. «Ma tunnen ju kõiki tähti.»
«Tähti tunnend, kuid sa ei oska neid kokku lugeda,» selgitas Villu. «Kui ma väike olin, siis ei osanud mina ka lugeda. Ja tead, kuidas ma lugema õppisin. Me mängisime ühte mängu.»

«Ma tean, mis mängu te mängisite,» ütles Mari. «Mina mängisin ka seda mängu. Ema ütles mõne sõna ja ma pidin ära arvama, mis tähed selles sõnas on.»
«Pähh!» pahandas Märt. «See on nii kerge mäng.»

«Ütle siis, mis täht on viimane sõnas ema?»

«A-a,» ütles Märt.

«Aga mis täht on esimene?»

«E-e,» ütles Märt.

«Aga keskmine?»

Märt jäi mõttesse.

«Kuula hoolega: ee-mm-aa,» ütles Mari.

«M-m,» mõmises Märt.

«Õige!» rõõmustas Mari ja ütles uue sõna.

Nad mängisid seda mängu nii kaua, et Mari ja Villu väsisid ära. Ainult Märt ei väsinud.

«Ütle veel üks sõna,» palus ta Villut.

«Aitab juba,» ütles Villu. «Homme mängime jälle.»

«A-i-t-a-b j-u-b-a. H-o-m-e m-ä-n-g-i-m-e j-ä-l-e,» veeris Märt.

Sel hetkel helises uksekell. Märt tormas ust avama. Tulija oli ema.

«E-m-a. M-a o-s-k-a-n j-u-b-a l-u-g-e-d-a,» veeris Märt vurinal.

Emal oli hea meel. Ta pani toiduvõrgu käest ja võttis Märdi sülle.

«Sa oled tubli poiss,» ütles ta.

«S-a o-l-e-d t-u-b-l-i p-o-i-s,» kordas Märt.

Märt käis terve öhtu mööda tuba ja pani kõik asjad häälikutesse ümber.

Öhtul, kui Märt voodisse läks, ütles ta:

«H-e-a-d ö-d, l-a-p-s-e-d!»

S-A
T-U-B-L-I
O-L-E-D
P-O-I-S

Minu isa on KOMBAINER

«Tere, väikemees! Miks sa siin põlluserval seisad! Kas sa koolis ei käi veel!»

«Tere,» ütleb väikemees vastu. Peab hetk aru ja kostab siis:

«Põllu ääres seisan ma sellepärast, et minu isa on kombainer ja lõikab vilja. Ma olen juba suur küll, aga kooli võetakse mind alles järgmisel aastal. Ma tunnen juba mitmeid tähti, peaaegu kõiki, ja kokku veerin ka.»

«Aga kas sa kombaini ka tunned!»
«Tunnen. Ainult väga hästi ei tunne veel. Aga kui ma päris suureks saan, siis hakkab tundma niisama hästi nagu isa.»

Käes on jälle viljalõikamise aeg. Kombainerid alustavad tööd varahommikul ja töötavad hilisõhtuni, vahel päris südaööni välja. Kiirustatakse, et vili ruttu koristatud saaks, sest küps vili on varmas varisema. See tähendab, et terad pudenevad põllule, kui tuul vilja äiutab.

Küllap kombaini on teist igauks näinud, kas või pildil või teleris. Need poisid ja tüdrukud, kes elavad maal, on ehk saanud koguni trepist üles astuda ja kombaineri toolil istet võtta. Olen ise ka proovinud. On uhke tunne küll. Ja mis veel siis, kui oskad selle suure põllumasina juhtida põllule ning seal vilja koristada. Vili, see on põllumehe aastane töö. Kõigepealt tuli seeme korralikult puhastada, et ühtki umbrohuseemet hulgas poleks. Siis kontrollida, et

Pildistanud Väino Raskasov

igal ival oleks elujõudu, mis paneks selle mullas vilkalt kasvama. Põld künti juba sügisel. Kevadel kobestati jällegi maad, väetati ja siis külvati seeme rammusasse mulda. Nüüd oodati, kuni rohelised viljaninad ennast mullast välja pistsid. See oli

oras. Orast pritsiti kahjurite vastu ja siis tuli oodata, millal vili sirgub ning valmib. Kombainer on nagu selle suure töö kokkuvõtja. Temast oleneb, et kogu vaev poleks olnud asjata. Seepärast hinnataksegi kombainerite tööd tähtsaks. Ja iga väike

poiss või tüdruk, kelle isa on kombainer, võib selle üle uhkust tunda. Minagi tunnen üht niisugust tublit kombainerit, kellel on kaks poega ja tütar. Tema nimi on Mati Matso ja ta töötab Avinurme kolhoosis. Temast on see piltki.

Sellel sügisel lõikab ta juba kuusteistkümnendat korda vilja. Kuusteist aastat on pikk aeg. Millal saad sina kuusteistkümnendaastaseks!

Mati Matso kohta öeldakse, et ta on kuldsete kätega. Küllap mõistad, mida see tähendab. Paljud kombainerid käivad temalt nõu küsimas ja Mati Matso ei keela seda kunagi. Enamasti on ta töökaaslastele ka jõuga abiks. Üldse tunneb see mees kõiki põllumasinaid. Siis, kui kombainil pole vilja koristada, töötab Mati Matso traktoril.

Teised mehed ütlevad, et Matil on masinad ikka tinnis nagu viiulid. Naljakas võrdlus küll. Viiul on ju hoopis mänguriist ja pealegi õrn ja habras. Kombain aga ilmatu suur. Aga ometi see võrdlus nagu sobibki, sest eks ole ju ilus töö just nagu ilus muusikagi ütle mata meeldiv.

Võib-olla oled sinagi üks nendest väikestest poistest, kes kombaini juba tunneb. Ja suureks kasvades tahad seda tundma saada niisama hästi nagu isagi. See on ilus mõte. Kanna seda ikka põues, kuni sirgud meheks.

ILMAR RODEN

USBEKI KIRJANIK
AGZAM MERAZIZ

KUI SAAN SEITSMEEASTASEKS

Isa, kui kooli lähen ma,
kui saan juba seitsmeaastaseks,
kas suur siis olen mina ka?
Suur-suur nagu telemast, eks?

Lausa taevani ulatun,
olen kõrgem kui kõrgeimad mäed!
Aga kus ma siis magada saan —
tuppa ei mahu mul isegi käed!

Suures lennukis kihutan, seal
üleval taevasinas.
Ja lõpuks maandun päikese peal —
vaat mida teen siis mina!

Vene keelest tõlkinud
INGVAR LUHAÄÄR

USBEKI KIRJANDIK
PULAT MUMIN

MIRSALI JA SIPELGAS

Ülesandega vaeva nägi Mirsali,
numbreid maalis ja kriipseldas maha Mirsali.
Ennast ta noomis ja sõitles ja kirus:
«Et see pea mul ka on nõnda niru!»

Illustreerinud EVE PUSKAR

Raamatu vihaga kinni ta lõi,
aknast õue siis vaatama jäi.
Äkki ta märkab, kuis samme seab
aknaruudul üks kõlupea.
Pingutab sipelgas klaasjal rajal,
kukub, ja visalt end jalule ajab.
Uuesti vennas on libedal teel,
sammukest paar jääb raamini veel.
Mats! Ei tea, mitmes kukerpall—
sipelgas jälle on all mis all.
Nüüdki ei viivita mitte üks hetk,
korrapealt käsil uus ronimisretk.
Nii ta seal pusib sel klaasjal mäel
ning siis on korraga sihil, näe!
Temale lahti nüüd õuete, e
Mirsali ent õpiku lahti teeb.
Kulugu tund või kulugu paar,
enne ei jäta, kui asi on klaar.

Vene keelest tõlkinud
JAAN RANNAP

KODU

KOOLITEE

Mängu «Koolitee» võid mängida üksi, kuid parem on teha seda kahekesi. Sel juhul valib üks pruuni, teine sinise koolitee.

Üks tee on lühem, aga ohtlikum, teine pikem ja ohutum. Mängu alustamiseks on vaja täringut ja kaht nuppu ehk jalakäijat. Täringut veeretage kordamööda.

jalakäija satub kollasele ringile, tähendab see foori kollast tuld. Nüüd tuleb oodata, üks täringuvise vahele jätta.

See näitab, mitme sammu võrra võid edasi liikuda. Kui viimase sammu astumisel jääb nupp rohelsele, on kõik korras. Kui aga

Kui nupp ehk jalakäija satub viimase sammuga punasele ringile, võrdub see foori punase tule ajal üle tänava minekuga.

 LIIKLUSEESKIRJADE
VÄGA OHTLIK
RIKKUMINE

 ÄRA MINE!

 OOTA!

 VOIB MINNA!

 TUNNEL

liikluseeskirjade väga ohtliku rikkumisega. Mängija peab sel juhul kümme sammu tagasi astuma ning lisaks veel täringu ühe veeretamise vahele jätma.

juba liiklusõnnetusega. Võidab see, kes enne kooli jõuab. Mängu «Koolitee» võib mängida ka vastupidi. Nüüd võidab see, kes varem koju jõuab.

Karistuseks pead siis viie sammu võrra tagasi astuma. Kui aga nupp juhtub punasele kastikesele jääma, on tegu

Kui tagasi astumisel jäi-
legi juhtud kollasele või
punasele, tuleb
veel oodata või
tagasi astuda.
Siis on tege-
mist vist küll

MÄNGU KOOSTANUD
**JOHANNES
PIRITA**
Joonistanud
PIRET NIINEPUU

KOOL

VILE

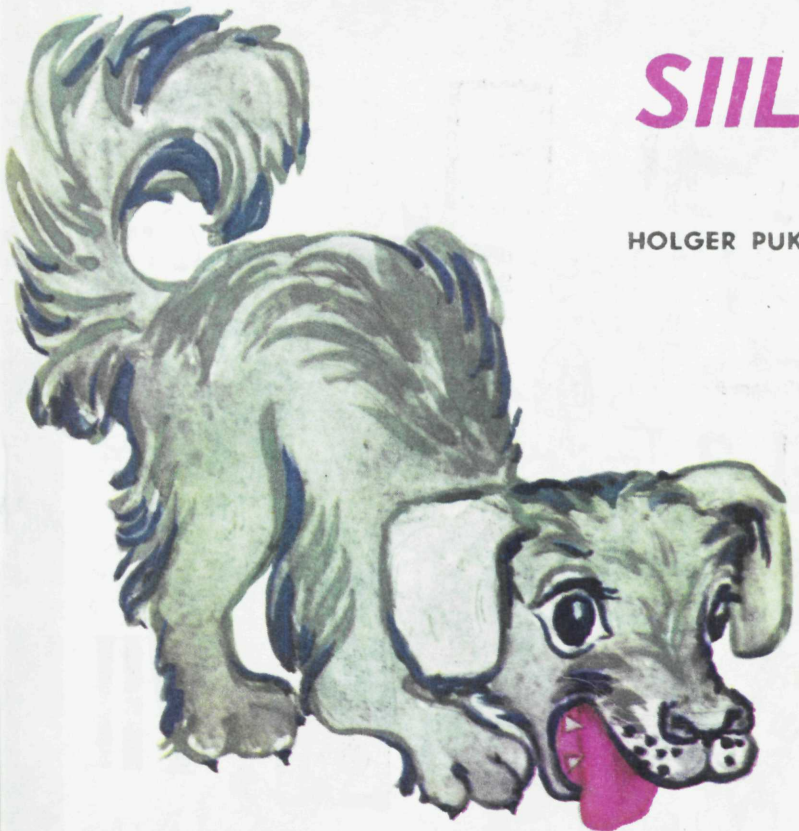
Ostsin endale vile. Niisuguse, nagu liiklusinspektoril. Hakkasin toas vilistama. Kass pugus nurka kapi alla. Vanaema pani köögiukse kinni. Tegin akna lahti ja vilistasin õue. Üks tädi pesunööri juures pillas märja särgi maha. Üks üliõpilane pani raamatu kokku ja läks pingi pealt ära. Üks unine onu vastasmajas tõmbas akna kolksuga kinni. Üks väike laps hakkas kõvasti nutma. Läksin vilega kooli. Tänaval kõik vaatasid. Jäin natuke hiljaks. Trepil peal võttis õpetaja mul vile suust ära. Lubas emale anda.

LANGEVARI

Meie korter on kõrgel, kolmandal korrusel. Ma lasin aknast oma mängulangevarju alla. Siis läks langevari katki. Siis lasin langevarjuri üksi alla. Siis lasin kommipaberi, jäätisepaberi ja biskviidipaberi alla. Siis lasin tühja suhkrukoti, munakoore, tikutoosi ja tolmulapi alla. Siis lasin katkise supilusikavarre alla. Siis ei osanud enam midagi alla lasta. Siis läksin ise alla. All oli üks suur poiss. Poiss lasi mul langevarju, langevarjuri, kommipaberi, jäätisepaberi, biskviidipaberi, suhkrukoti, munakoore, tikutoosi ja tolmulapi üles korjata. Üles viia. Ja prügiämbrisse panna.

SIIL JA KRANTS

HOLGER PUKK

«Mis minuga juhtus?» imestas siilipapa. Vastust ei leidnud. Justkui kõhe hakkas. Vaja siit jalga lasta! Vaja värava poole vudida! Jah, aga selg on ikka na imelik. Justkui kange, justkui raske...

Värava ees istus krants. Suur ja hall. Hall ja karvane.

Kõrvad lontis. Silmad kissis.

«Urr-auh!» käratas krants. «Ah käisid vargill!»

«Ei käinud!» podises siilipapa.

«Ah ajad tagasi!» urises krants. «Või ei käinud. Endal õun seljas ja kerid värava poole!»

Nüüd siilipapa taipas, mis temaga oli juhtunud. Ta seletas: «Rästas toksas õuna. Õun kukkus alla. Mulle selga. Jäi okaste külge kinni. Ma enne ei teadnudki.»

«Hah-hah-auh!» naeris krants laia lõuaga. «Ära valeta! Kus mõtles välja! Miks mulle õun selga

kinni ei jää? Ah-auh!»

«Sul pole okkaid,» seletas siilipapa.

«Ei ole jah!» ajas krants rinna ette. «Mina olen aus loom! Mul pole okkaid vaja! Mina ei varasta! Aga sina kasvatasid endale okkad. Teadagi mispäras! Vohh! Ha-auh!»

«Miks sa mind ei usu? Miks sa kohe kahtlustad?» imestas siilipapa.

«Mis siin uskuda! Kebid värava poole, endal õun kukil! Igal lollil asi selge!»

«Just: igal lollil!» vihastas siilipapa. Turtsatas, võpatas kurjalt. Õun veeres seljast maha.

«Ah solvad mind! Ausat ametnikku! Ausat aiavahti! Kohe kohtu ette!» klähvis krants. Katsus kahmata, siilipapat lõugade vahele lõmpsata. Aga okaskera turtsatas. Turtsatas ja võpatas. Okkad pistisid krantsile ninasse. Krants pörkas tagasi, proovis uuesti...

Nii see lugu käib. Ikka siis, kui krants ja siilipapa kokku saavad. Üks klähvib ja kahmab. Teine turtsub ja torkab. Üks usub, et väike on suli. Teine teab, et suur on loll.

Siilipapa läks kõndima. Sahistas sabrikus. Krabistas kraavipõhjas. Vudis üle tee ja jõudis värava ette. Laialt lahtise värava ette. «Pot, pot...» podises siilipapa. «Läheks õige vaataks... Pole näinudki, mis seal värava taga tehakse.»

Siilipapa vudis aeda. Seisatas ja vaatas. Nina ees kõrvitsad. Natuke kõrgemal tikrid. Veel kõrgemal õunad. Ilusad punased õunad. Näe, va hoburästas kah! Eks tahab õuntega maiustada.

Siilipapa vudis edasi.

Hoburästas lõi nokaga õuna. Otse punase põse pihta. Õun tuli varre küljest lahti. Hüppas oksale. Siis kukkus alla. Patsti! Siilipapale selga. Õun kukkus kõrgelt. Hoog oli kõva. Õun lõi siilipapa uimaseks. Pörotas okaskera jalad pehmeks.

Läks natuke aega. Siilipapa pea sai selgeks. Siilipapa jalad said tugevaks. Siilipapa ajas enda püsti. Polnud vigagi!

Olemine jälle kraps! Ainult selg oli kange ja raske ja sihuke imelik...

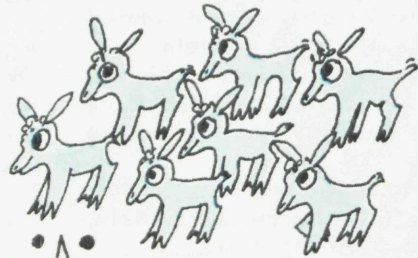
Illustreerinud ENE PIKK

KLAABU VIGURIJUTT

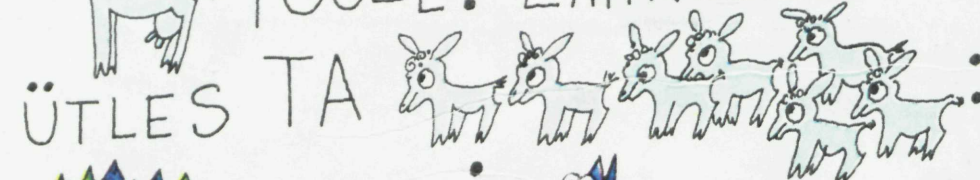

Lapsed! Selle vigurijutu kirjutasin teile
mina. Kes seda lugeda oskab, arvaku
ära, missugused kolm muinasjuttu mulle
endale kõige rohkem meeldivad.

ELASID KORD JA
IGAL HOMMIKUL

LÄKS
TÖÖLE. LAHKUDES
ÜTLES TA

ELAB KURI

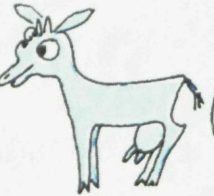

HOIDKE

KÕVASTI KINNI.

ÜHEL HOMMIKUL,
KUI

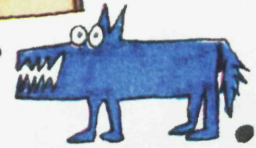

OLI JUST ÄRA SÕITNUD,

TULI TAHA.

„KOP-KOP,“ TEGI

„SIIN

ON JA KELLEL TEIST ON

KIİRED ? TEIE ON HAIGES

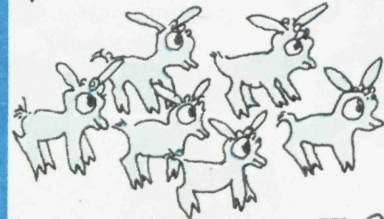

JÄÄNUD.

KES VIIB TALLE JA

PUGESID, VII

AGA ÜTLES JULGELT: „MINA

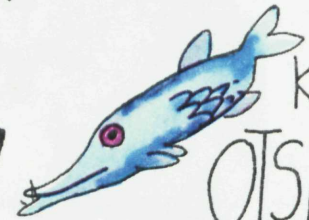
PANEN AINULT ENNE PUNASE

„RONIS VII

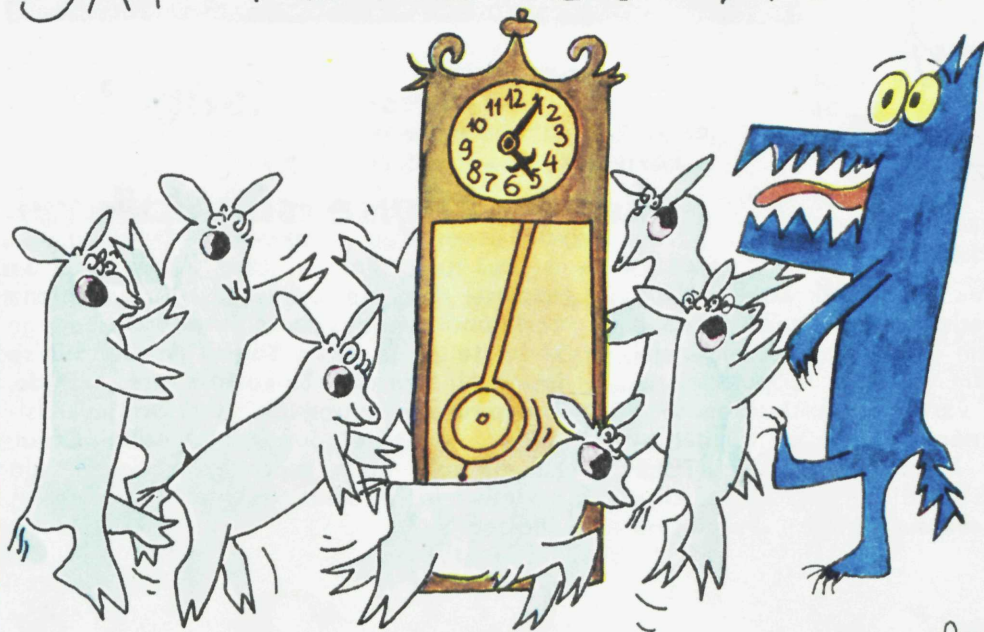
KITSETALL PEALE.

„KÄSUL, MINU SOOVIL,

„OTSEMAID JUURDE,“

ÜTLES SEDAMAID PÜH-
-KIS PAIGAST.
JÕI JA SÕI NING
SAI TERVEKS. AGA

KUNI TÖÖLT
KOJU TULI.

OLIVIA SAAR

Imelik inimene

«Mul on raha!»

«Kust sa said!»

«Isa andis.»

«Kui palju ta andis!»

«Kolmkümmend kopikat.»

«Oi, kui palju! Mis sa sellega teed!»

«Jäätist ostan.»

«Kas «Eskimot» või koorejäätist!»

«Koorekat, seda saab kaks portsu. Lähme siva, näe, putka tehti juba lahti.»

— — —
«Küll on hea jäätis! Keele viib alla.»

«Ta hakkab sul juba sulama.»

«Sulagu pealegi, lakun sõrmed puhtaks. Ema ütleb ikka, et sulanud peast ei tee jäätis kurgule kurja.»

«Vaata ometi, missugune jäätiseoja sul mööda pluusi-
esist alla voolab!»

«Voolaku pealegi, mis sest! Ema peseb pluusi puhtaks!»

«Oi-oi, sul on juba päris jäätise rada taga.»

«Olgu! Mul saigi isu täis. Ühest portsjonist oleks vist aidanud. Liiga vänge teine. Ole täitsa, söö ülejäänud ära.»

«Ma ei taha.»

«Sina ei taha jäätist! Küll aga luiskab, nii et suu suitseb! Alles üleeile ise ostsid ja andsid mullegi. Nüüd äkki tema ei taha.»

«Ei taha jah!»

«Imelik inimene! Mina visaku tervelt pool portsjonit jäätist prügikasti, sest temal ei sünni seda süüa. Tõepoolest imelik inimene!»

Vale lühikesed jalad

Kevadel tõi post «Tähekesele» järgmise kirja:

Tere!

Kirjutan teile esimest korda. Mulle meeldib luuletada. Saadan teile ühe luuletuse trükkida.

Igav liiv ja tühi väli,
taevas pilvine;
jõuan tulles metsa äärde,
tuleb nõmmetee...

Kolmanda klassi poisi Aini saadetud luuletus meeldis toimetusele väga, trükki see aga ei läinud. Seda luuletust on juba palju kordi trükitud. Ja autoriks ei ole muidugi Ain, vaid Juhan Liiv, luuletaja, kelle sajandastki sünniaastapäevast nüüd juba hulk aastaid möödab. Ma ei tahaks uskuda, et Ain kavatses tõsimeeli Juhan Liivi töö enda arvele kirjutada. Meelsamini mõtleksin, et Ain oli neid kauneid ridu kuskil kuulnud, et need olid talle meelde jäänud ning sõnu paberile pannes arvas ta neid oma peas sündivat.

Paraku tuleb toimetusele sageli kirju, mille puhul ei ole võimalik nii mõelda. Iga rida reedab, et nende saatja teab küll, millega ta hakkama saab; teab, et kavatses võõra fööga silma paista. Teab küllap sedagi, et nii ei tohi teha. Kuid usus, et pahategu avastamata jääb, teeb ometigi.

Kust kõikjal küll maha ei kirjutata! Kapipõhjast leitud vanast, ammu-ammu tarvitusel olnud lugemikust, koltunud ajakirjadest. Koguni varasematest «Tähekestest». On neidki, kes seejuures ühteist natuke muudavad. Mõne riimi teisega asendavad. Mõne rea ära jäätavad või ümber tõstavad. Nagu koolipoiss, kes võõrast vihust ülesannet maha kirjutades alati nimelt mõne väikese näpuvea teeb, et siis ehk ei teki õpetajal kurje kahtlusi.

Võõra luuletuse oma nimele kirjutamine — mis see siis on! Ei midagi muud kui käe sirutamine võõra vara järele. Kirjanduslik vargus, kui õige sõnaga ütelda. Ja mõistagi ei tähenda see katset ainult toimetust petta. See tähendab valefamist kõigile «Tähekesele» lugejatele, aga neid on rohkem kui seitsekümmend tuhat. Saab petta ühte, kahte, kolme lugejat. Tuhandeid lugejaid ei ole võimalik ära petta. Kellegi kätte on ikka sattunud mahakirjutamiseks kasutatud vana lugemik või koltunud ajakiri. Kui toimetusel ei läinud korda avastada võõraste sulgedega uhkeldamist, aitavad ajakirja lugejad.

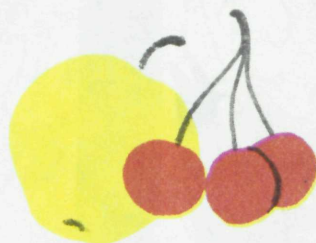
Valel on lühikesed jalad. Alati.

JAAN RANNAP

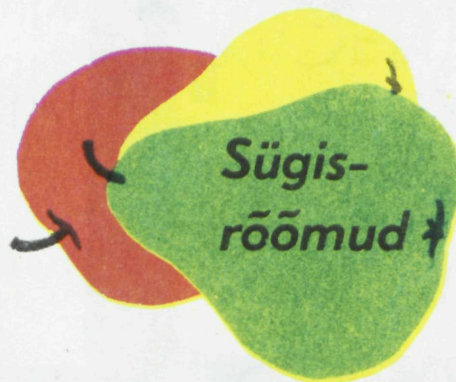

«Üle põllu» — joonistanud SILVER JÜRIMÄE Hummuli 8-kl. Koolist

«Saunapäev» — joonistanud INGRID PUKA Orissaare Eriinternaatkoolist

Kord, kui ma laupäeval kooli läksin, leidsin klassist paberinutsaka. Et kohe algas tund, pistsin paberi tasku. Tunni ajal muudkui kibelesin vaatama. Lõpuks ma ei pidanud enam vastu ja harufasin nutsaka lahti. Ja mis ma nägin! Sinna oli trükitähtedega püüdlikult kirjutatud: PALUN TULE MINU SÜNNIPÄEVALE! SÜGIS. Selle kirja läbi lugenud, hakkasin koolipäeva lõppu

Käisin Sügise sünnipäeval

ootama. Kui see lõppes, söötsin noolena kodu poole. Kodus panin ilusa sügisviljadega kleidi selga ja läksin Sügise juurde. Sügise juures oli tore olla. Ta kostitas mind pirnide, õunapirukate, ploomide, kurkide ja kirssidega... Kõike ei jõua üles lugedagi. Öhtul, kui ma koju tulin, olin väga väsinud. Kuid mu meel oli rõõmus, sest käisin kohtamas Sügise.

KRISTA RAIDMA,
Paide 1 Keskkooli
IV klassi õpilane

SÜGISEL ON TÜHJAD
METSAD JA AASAD.
KUID TAL ON KA
MÕNED RÕÕMUD KAASAS.

TOMATID PEENARDEL
VALMIYAD,
PÄHKLIKDI SARAPUUL
KÜPSEYAD.

SÜGISEL VALMIYAD
PIRNID JA ÕUNAD,
SEENEPRADI SAADA
VOIB LÕUNAKS.

EVE SIIMSOO,
Tallinna 4. Keskkooli
IV klassi õpilane

Vannis

VETT MAAILM ON TÄIS —
VEND EILE VANNIS KÄIS.
TÄNA LÄHEN MINA VANNI,
KAASA VÕTAN ARMSA KANNI.

PESEN NII, ET VAHTU LENDAB,
MÄRJAKS PRITSIN VÄIKSE VENNA.
MINA TEDA LOHUTAN:
«YESI SIND EI KOHUTA!»

HENN ZVOROVSKI,
Paide 3. Keskkooli
IV klassi õpilane

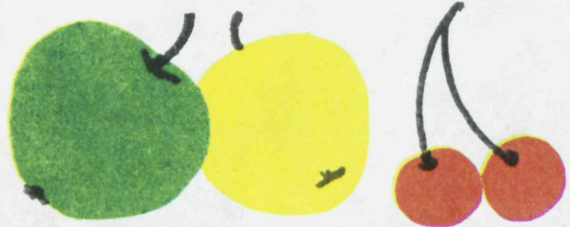
Sügisel

SÜGISEL ON LINNUD LÄINUD,
LAPSED KÄIVAD KOOLITEED.
ISA, EMA TÖÖLE LÄINUD,
BUSSI PEALE JÕUAN VEEL.

RUTTU, RUTTU KOOLIMAJJA,
SÕBRAD MIND SEAL OOTAVAD.
KÕIK ON ÕUNTE PEALE MAIAD,
NEID MUL KAASAS KUHAJA.

TUNNID LÕPPEND, RUTTU KOJU,
BUSSI PEALE JOOKSEN MA.
RÖÖMUS MEEL, ET KOOLIS KÄIA
SÜGISEL NÜÜD JÄLLE SAAB.

TIIT TAMMLEHT,
Albu Algkooli
IV klassi õpilane

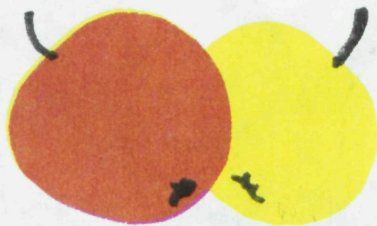

Tuleb hästi õppida

KOOLIS HÄSTI ÕPIN MA,
HINDEKS AINULT VIISI SAAN.
KAHTESID EI TAHA NÄHA,
SELLEKS PALJU TÖÖD ON TEHA.

KUI SAAN VIIIE — SEE ON HEA.
EMA SEDA VEEL EI TEA.
MINA RUTTU KOJU TÕTTAN,
EMALE MA HINNET NÄITAN.

KAJA ANTONS,
Kilingi-Nõmme Keskkooli
III klassi õpilane

MÕNI OPPIDA EI TAHA,
SEE ON PAHA, SEE ON PAHA.
NII SEE LAUSE LÕPUS ONGI —
KAKS EI SOBI KOOLITUNDI.

JAAK SIKORA,
Saduküla 8-kl. Kooli
III klassi õpilane

ARVA ARVA! ARVA

ÜLALT
ALLA:

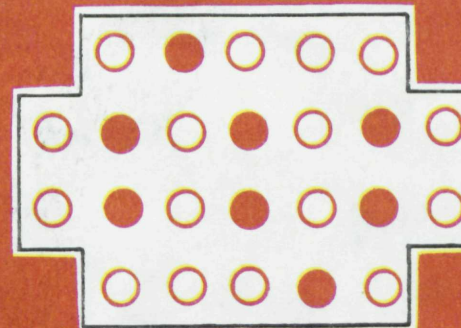
- Okaspuu
- ... on igal lillil
- ilmakaar
- sidesõna
- kalendrikuu
- teadmiste proov

PAREMALT
VASAKULE:

- õde
- sissepääs majja
- sügavik, lohk
- jahutoode
- planeet
- poisi nimi.

Esimesel koolipäeval tutvustas tähejuht Karin koos kaaslastega esimese klassi õpilastele koolimaja. Jaota tulevased oktoobrilapsed viie sirgjoonega nii, et iga pioneeri hoole alla jääks kaks õpilast.

● PIONEER ○ OKTOOBRI LAPSED

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukoogu lastejakiri «Täheke» nr. 9 — 1978. Ajakiri asutatud jaanuaris 1960. limub kord kuus. EKP Keskkomitee Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn 200 101, Pärnu mnt. 67-a. Toimetus käsikirju ei tagasta.

Kolleegium: E. Haamer, V. Kotkas, E. Mardi (peatoimetaja), H. Mänd, A. Piirma, H. Rattiste. Telefonid: peatoimetaja E. Mardi 681-495, vastutav sekretär J. Pirita 681-497, vanemtoimetaja J. Rannap 681-497, kunstiline toimetaja E. Pikk 681-400, toimetaja A. Jürgens 681-530, sekretär H. Väli 681-400.

Laduda antud 31. VII 1978. Trükkida antud 22. VIII 1978. Trükkarv 69 000. Ofsetpaber nr. 1. 60×90/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspooagnaid 2.83. MB-05750. Tellimise nr. 2542. EKP Keskkomitee Kirjastuse trükikoda. Tallinn 200 090, Pärnu mnt. 67-a.

Esikaanel AVO PAISTIKU joonistus «Kooos Klabuga».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тяхеке» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. Типография Издательства ЦК КП Эстонии. Таллин, 200090. Пярну маantee, 67-а. Адрес редакции: ЭССР, Таллин, 200 101. Пярну маantee, 67-а. Цена 15 коп. Объем 2 печ. листа. Заказ № 2542. Тираж 69 000.

ARVA ARVA! ARVA

KUIDAS KAAMEL SABAST, SARVEDEST JA SÕPRADEST ILMA JÄI

TUVA MUINASJUTT

Kunagi vanasti olid kaamelil ilusad haralised sarved ja pikk kohev saba. Loomade hulgas peeti teda lausa iluduseks.

Kord, kui kaamel jõe ääres janu kustutas, jooksis tema juurde maral ja ütles:

«Laena mulle, vennas, oma sarvi. Ma lähen täna peole, tahaksin ennast pisut ehtida. Homme annan sulle sarved siinsamas paigas tagasi. Ausõna!»

Kaamel uskus ja laenaski. Vaevalt sai ta uuesti jooma hakata, kui jõe äärde kihutas hobune. Hirnatas tervituseks ja ütles:

«Laena mulle, vennas, oma pikka kohevat saba. Ma lähen täna traavivõistlustele, tahaksin end pisut ehtida. Homme annan sulle saba tagasi. Ausõna!»

Kaamel laenaski hobusele saba.

Palju päevi ootas ta jõe ääres maralit ja hobust. Üha harvemini kustutas ta janu. Aina vaatas ja vaatas kaugusse, kartes, et ei märka muidu laenajaid. Aga ei maral ega hobune hoolinud nüüd enam kaamelist.

Sellest ajast peale vaatabki kaamel ootava pilguga kaugusse ja kustutab harva janu. Maral aga põgenes taigasse, kus ta nüüd ilusate haraliste sarvedega uhkeldab. Et sarved laenatud on, langevad need igal aastal peast.

Hobune edvistab aga stepiloomade seas pika ja koheva sabaga. Kaameliga ta kohutada ei armasta. Kui vähegi saab, hoiab temast eemale.

Vene keelest tõlkinud
MART HELME

Illustreerinud VALLI HURT

